

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

DAGNINGEN

Om I förbliven i mitt ord,
så skolen I förstå sanningen och
sanningen skall göra edet fria,
Joh. 8:32.

AUGUSTI 1959

Årgång 23. Nr 6

Vår Herres, Jesu Kristi återkomst och närvaro.

Hans Parousia, Apokalupsis och Epiphania).

— vid hans andra ankomst —

"I veten själva nogsamt, att Herrens dag kommer såsom en tjuv om natten. Bäst de säga:" Allt står väl till, och ingen fara är på färde", då kommer plötsligt fördärv över dem, såsom födslovåndan över en havande kvinna, och de skola förvisso icke kunna undfly. Men I, käre bröder, I leven icke i mörker, så att den dagen kan komma över eder såsom en tjuv." (1 Tess. 5: 2—4).

Jesus sade:

"Vaken för den skull, ty I veten icke vilken dag eder Herre kommer." (Matt. 24: 42) och i vers 44: "Varen därför ock I redo, ty i en stund, då I icke vänten det, skall Människosonen komma."

Bibeln talar på många ställen om att den nuvarande onda tidsåldern, varunder denna tidsålders gud är satan, skall en gång förbytas i en annan tidsperiod, då Kristus och hans Rike skall regera. Denna tidsperiod, kommer att vara i tusen år och om denna härliga tid "har Gud talat genom sina forntida heliga profeters mun." (Apg. 3: 20—21).

Detta härliga ämne var mycket viktigt för Jesu första lärjungar och den första kristna församlingen. Hoppet om att Jesus skulle, sedan han gått bort, en gång komma tillbaka var grundat på Jesu egna ord i Joh. 14: 1—3:

"Edra hjärtan vare icke oroliga. Tron på Gud, tron ock på mig. I min Faders hus äro många boningar, om så icke vore, skulle jag nu säga eder, att jag går bort för att bereda eder

rum. Och om jag än går bort för att bereda eder rum, så skall jag dock komma igen och taga eder till mig, ty jag vill, att där jag är, där skolen I ock vara."

Detta trösterika löfte gav Jesus åt sina första sörjande lärjungar. De trodde och väntade på löftets uppfyllande. Apostlarna trodde och väntade. Aposteln Paulus, som vi redan har citerat, varnade församlingen i Tessalonika för att "så hastigt låta eder bringas ur fattningen och förloren besinningen" och därefter talar han om, att före vår Herres, Jesu Kristi tillkommelse och vårt församlande till honom, så måste det inträffa vissa tecken." Vi kan läsa därom i 2 Tess. 2: 1—12. Även Jesus själv förutsade sådana i Luk. 21: 20—36, Mark. 13: 3—37 och Matt. 24: 3—42. Under senare tider har väntan efter Jesu andra återkomst hos många bland de kristna icke haft den framskjutna plats, som den borde ha och som den första kristna församlingen ägde. De såg honom med trons ögon, även sedan han hade lämnat dem. Detta gäller även för oss, som leva i dag, vi måste se honom med trons ögon, om vi eljest någonsin skola få se honom. I Luk. 18: 8 frågar Jesus:

"Men skall väl Människosonen, när han kommer, finna tro här på jorden?"

Denna fråga riktas till dig och mig, till alla de, som älska Jesu tillkommelse. Många låser sig i vissa teorier angående sättet och ögonblicket för Jesu ankomst och glömmar alldeles bort, att de måste se ja efter de förutsagda tecknen för hans närvaro. Liksom det var för människorna som levde vid tiden för Jesu första ankomst. De allra flesta visste inte om tidpunkten för hans ankomst d. v. s. hans födelse i Betlehem. Det var först längre fram, som de, genom de tecken som Jesus gjorde, lärde sig att känna honom såsom Messias, Guds Son. Må Herren Gud giva oss alla nåd till att se Jesus med trons ögon, se de tecken som äro så tydliga för de verkligt troende tecken som visar oss att Jesus Kristus nu förbereder upprättandet av sitt Rike. Hans första uppgift gäller icke för världen, utan för tjänarna. Sedan kommer turen till världen, som under stor nöd

Vår Herres återkomst

Varför tror jag att vi lever i tiden för Herrens andra närvaro?

På denna fråga kunde man enklast svara, att man ser det i det profetiska ordet och av tidsprofetiorna samt tidens tecken. Ehuru ett sådant svar skulle vara korrekt, så skulle knappast den frågande bli något klokare av ett sådant svar.

Det är nu femtio år sedan jag först började studera detta ämne i Guds ord. Det var icke några särskilda tecken som var anledningen till att jag kom till en övertygelse om Herrens andra närvaro, utan genom studium av det profetiska ordet. Herrens andra närvaro är blott en läropunkt bland många andra av Bibelns sanningar, som har i vår tid blivit klarlagda, vilka vi med en gemensam benämning kallar den närvarande sanningen. På samma sätt kallade Jesu lärjungar hans första ankomst i köttet, eller mänsklig gestalt, för den sanning som hade kommit till dem. Aposteln Petrus förmanade församlingen att vara befästa i den sanning som hade kommit till dem, eller som det står i den engelska Bibeln, i den närvarande sanningen. (2 Petr. 2: 12).

Det var en viktig sanning för församlingen och är det fortfarande, men man kan inte kalla det för den närvarande sanningen nu sedan Herren har återkommit såsom en osynlig andeyarelse, för att upprätta sitt utlovade rike, av vilket den andliga sidan, som är osynligt för mänskligt öga, måste först bli upprättat, innan den jordiska sidan av riket kan upprättas. Vi ha bedit, "tillkomme ditt rike", men ha vi också trott på att Guds rike skulle bli upprättat på jorden?

måste lära sig känna Jesus. I detta nummer av Dagningen finns flera artiklar, som handla om detta ämne. Läs och begrunda dem. "Tro på Herren Jesus, så blir du frälst."

Red.

Jesus säger till församlingen i denna tid. ”Se, jag står för dörren och klappar, om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig. Den som vinner seger, honom skall jag låta sitta med mig på min tron . . . Upp 3: 20. Denna klappning på min dörr kom genom en liten skrift som var instucken i dörren en dag och som behandlade ämnet om Herrens andra närvaro. Den blev anledningen till att jag började studera detta ämne med de hjälpredor som stod till buds, däribland Studier i Skriften, Youngs Analytical Concordance och Emphatic Diaglott. Men att sådana hjälpredor finnes att tillgå i vår tid få vi tillskriva Herrens ledning för sitt folk. Ty han säger i en av sina liknelser om sin återkomst: ”De tjänare som deras Herre finner vakande, när han kommer, skola få sitta till bords och han skall själv gå fram och betjäna dem.” Luk. 12:37 Herren sade också att han skall då han återkommer, tillsätta en trogen och förständig förvaltare, för att i rätt tid giva trons husfolk deras bestämda kost. (v. 42, 44).

Ha vi ätit vid Herrens bord och smakat alla dessa härliga rätter och skrifttolkningar för vår tid, men ändå ej kunna se klart att vi leva i tiden för Herrens andra närvaro, då bör vi gå till Herren och köpa ögonsalva att smörja våra förstånds ögon med, för att vi må kunna se — (Upp. 3: 18). Giv akt på att det står, att vi skola av honom köpa ögonsalva. Guds nåd i Kristus är fri, men sanningens kunskap måste vi köpa. Den kommer att kosta självförsakelse, förlust av vänner och anseende från deras sida som befinna sig i mörker. Sanningens kunskap skall vara söt såsom honung, men skall förorsaka bitter plåga i buken, läsa vi i Upp. 10: 10. Så ha vi också funnit det, att den varit söt som honung i vår mun, men då vi i vår stora glädje över Guds ords sanningar börja vittna om hans stora frälsningsplan ha vi stött på bittert motstånd från deras sida, som icke kunna se dessa härliga sanningar och som äro bundna av mänskliga vanföreställningar om Gud och hans ord. Så länge det onda är förhärskande i världen kommer sanningen att bliva motsagd och oförstådd, emedan, som Jesus sade, mörkret hatar ljuset.

Profeten Malaki profeterar om Herrens tillkommelses dag och frågar, vem kan bestå när han uppenbarar sig. "Ty han skall vara såsom en guldsmeds eld och såsom en valkares spåpa. Han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver." *Mal. 3: 2, 3.* Hans sanning är sköld och skärm, för alla dem som ha en rätt vörndnad och Gudsfruktan och som ha gjort Herren till sin tillflykt och borg, skriver Psalmisten i den 91 psalmen. Men han säger också, att många skola falla på denna Herrens tillkommelses dag. "Tusen skola falla på den ena sidan och tiotusen på den andra sidan. Och hava vi icke bevittnat detta, hurusom tiotusenden i namnkristenheten hava fallit i otro och förlorat tron på den Herre som köpt dem och på hans rike och som tror att de genom sina egna gärningar skola bliva frälsta. Men även bland dessa, som sett den närvarande sanningen, har det skett ett stort avfall från en del viktiga sanningar, däribland tron på Herrens andra närvaro, vilket var en av de allra första sanningarna som blev klarlagd. Några bröder i Amerika upptäckte nästan samtidigt, omkring år 1874, däribland broder Charles Russell, vid studiet av Matt. 24: 27, 37 m. fl. skriftställen, att det ord i grundtexten som på dessa ställen var översatt med "tillkommelse" betydde "närvaro". Det blev också klart för dem att Herrens återkomst måste bli osynligt, när Herren i uppståndelsen blev en andevarelse. Guds härlighets återsken och hans väsens avbild kan ingen människa se med naturliga ögon. Då blev det också klart för dem att vi hade kommit till tidsålderns ände, vilket också bibelkronologien visade, när det sjunde årtusendet från Adam räknat började 1874. Sedan har många andra av de bibliska sanningarna blivit klarlagda, och som en av de skönaste är väl läran om alltings återställelse vid Herrens återkomst, sedan evangelieförsamling blivit uttagen.

Herren säger genom profeten Hosea: "Det är förbi med mitt folk därför att det ej får någon kunskap. Men eftersom du har förkastat kunskap därför skall jag förkasta dig, så att du upphör att vara min präst." (Hosea 4: 6). Denna profetia gällde naturligtvis i första hand det köttsliga Israel, men har i lika stor grad sin tillämning på det andliga Israel. Därför visar också skriften att Herren har utspytt namn-

Förberedelser till Guds rike

JESU ÅTERKOMST

Människor i allmänhet reflekterar icke över varför det onda råder på jorden. Man tror, att det måste så vara och att det skall så förbli, så länge människor finns till. Endast i himmelen är glädje och frid, men dit kommer — menar man — endast ett fåtal; vart det ojämförligt största antalet människor tar vägen efter döden råder olika uppfattningar om. Trots det ondas herravälde och trots olika uppfattningar i många väsentliga frågor, tror likväl flertalet kristna på en Gud, som har makt att göra vad han vill.

Bibeln, naturen och naturlagarna vittnar om att det finns en Gud; vill vi närmare lära känna honom och hans planer beträffande människorna måste vi omsorgsfullt studera Bibeln. Ingen annan bok kan göra oss personligen bekanta med världsalltets store Skapare. Ge-

församlingen ur sin mun. (Upp. 3: 16). Om vi ej ha en rätt förståelse av Guds ord och den tid vi lever i, så skola vi ej kunna stå befästade i den närvarande sanningen och bliva segervinnare. Må vi alltid komma ihåg Jesu ord, "att den som blyges för honom och hans ord, dem skall han blygas för inför Gud och hans änglar". Den närvarande sanningen, av vilken Herrens andra närvaro utgör en del, representerar Herren i denna tid. Om vi blyges för den, så skall Herren också blygas för oss inför Gud och hans änglar. Men vi blyges inte för den, utan älskar den högre än något annat och önskar att alla människor nu kunde se den och vi vet att inom kort skall Gud borttaga okunighetens slöja från allas ögon, och alla skola lära känna Herren och hans frälsningsplan.

E. A.

nom studiet av Bibeln blir det klart att med Guds rike menas Guds styrelse och att där Guds styrelse utövas, där finns icke lidande och död. För närvarande styr Gud icke över människorna på jorden, ty Bibeln säger, att världen under en följd av tidsperioder eller tidsåldrar skall vara överlämnad åt Satan — till tuktan och fostran för en framtida bättre styrelse, nämligen Guds styrelse. Vi vet, att den forna världen, från Adams fall till syndaflo den lades under änglar och att de onda tidsåldrarna skall efterföljas av ett tusen år, under vilka världen skall styras av Kristus, dvs Jesus och under evangelieåldern särskilt utvalda ett hundra fyrtiofyra tusen människor. Först efter dessa tusen år skall Gud själv övertaga styrelsen över jorden.

Ehuru Gud själv alltså icke styr människovärlden från Adams fall till tusenårsålderns slut, har han dock före tusenårsåldern låtit sig representeras av dem, som trott på hans ord och löften. Under tusenårsåldern skall, såsom nämnts, Kristus-personen, Jesus och de ett hundrafyrtiofyra tusen — den förhärligade församlingen — inneha regeringsmakten över alla jordens folk. Att Jesus vid slutet av de tusen åren skall överlämna makten till Fadern, framgår av 1 Kor. 15: 24: "Därefter kommer änden (av de tusen åren), då när han överlämnar riket åt Gud och Fadern, sedan han från andevärlden alla furstar och alla väldigheter och makter har tagit all deras makt."

Hela tiden från Adams fall till början av det tusenåriga riket har varit en förberedelsens tid för upprättandet av Guds rike på jorden. Själva uppbyggandet av riket tar tusen år i anspråk. Alla förberedelserna har varit en hemlighet icke blott för rena världsmänniskor utan även för sådana människor, som endast är kristna till namnet. Även själva uppbyggandet av riket skall till en början ske hemligt. Sedan evangelieålderns församling blivit uttagen, kommer turen till judarna, i det att deras nation — "Davids förfallna hydda" — återupprättas. När judiska nationen blivit återupprättad därhän, att de gamla värdiga kan uppväckas ifrån döden, då börjar på allvar Kristi tusenåriga regering över alla jordens folk — Apg. 15: 14—17. "Ifrånfikonträdet (den judiska nationen) mån I här hämta en liknelse. När dess kvistar begynna att få save (sionismen) och löven spricka ut

(återuppbyggandet blir synligt), då veten I, att sommaren (Kristi tusenåriga regering) är nära." — Matt. 24: 32.

"På den tiden skall Mikael träda upp, den store fursten, som står såsom försvarare för dina landsmän (judarna); och *då* kommer en tid av nöd, vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till, och ända till den tiden" — Dan. 12: 1. Denne andlige furste måste på särskilt sätt tagit sig an judiska folket från och med hösten 1914, ty då utbröt den allvarsamma nöd som ännu alltjämt är kännbar över hela jorden. Vi vet från Skriften, att människovärlden styres av andliga Furstar, varför det således icke bör förefalla märkvärdigt, att Dan. 12: 1 går i uppfyllelse i våra dagar.

Men vem är då denne Mikael? Det kan icke vara någon annan än Jesus själv, judarnas konung, ty Jesu lärjungar hade den uppfattningen, att det var Jesus, som skulle återupprätta judiska nationen. "Då de nu hade kommit tillhoppa, frågade de honom och sade: Herre, skall du nu i denna tid upprätta igen riket åt Israel?" (Apg. 1: 6). Jesus svarade dem, att det icke tillkom dem att få veta tider eller stunder. "som Fadern i sin makt har fastställt" — t. ex. i Gamla testamentets tidsprofetior — men att när den helige ande skulle komma över dem, skulle de undfå kraft, förståelse, och därefter bli hans vittnen både i Jerusalem och i hela judeen och Samarien och sedan intill jordens ända.

Gå vi nu till Gamla testamentet, så finner vi där omtalat, att Davids hydda eller judiska konungadömet föll med Sidkia, då Nebukadnessar gjorde slut på Juda rike. Enligt profeterna Daniel och Hesekiel skulle därefter judarna vara utan konung i sju tider eller 2520 år (Dan. 7: 25; 12: 7; Upp. 12: 14, 6; 13: 5—9; 11: 2, 3; 3 Mos. 26: 18, 21, 24, 28, eng. övers. och Dan. 4: 13, 20, 22, 29; 7 x 360 dagar = år = 2520 år; Hes. 21: 26, 27). Såsom Jesus under evangelieåldern varit den sanna församlingens osynlige konung, så kommer han under tusenårsåldern att vara judarnas osynlige konung, och denna ställning måste han i särskild mening ha inträtt i hösten 1914, då profeten Daniels sju tider eller 2520 år utlöpte, ty Herren sade till Sidkia: "Tag av dig huvudbindeln, lyft av dig kronan. Det som nu

är skall icke förbliva vad det är . . . Också detta (Herrens konungadöme på jorden) skall vara utan bestånd, *till dess han kommer, som har rätt därtill*, den som jag har givit det åt" (Hes. 21: 26, 27) nämligen Jesus.

Ehuru de yttre tecknen på början av Kristi tusenåriga regering är tydliga för de vakande, dvs sådana som omsorgsfullt studerar Bibeln och särskilt dess kronologi och profetior, så bryr sig människorna i allmänhet icke därom. "Ty såsom det skedde på Noas tid, så skall det ske vid Människosönens tillkommelse (*parousia* närvaro). Såsom människorna levde på den tiden, före floden: de åto och drucko, män togo sig hustrur och hustrur gävos åt män, ända till den dag, då Noa gick in i arken; och de visste av intet, förrän floden kom och tog dem allesammans bort — så skall det ske vid Människosönens tillkommelse (*parousia, närvaro*)." — Matt. 24: 37—39.

"Men I, käre bröder, I leven icke i mörker, så att den dagen kan komma över eder såsom en tjuv; I ären ju alla ljusets barn (haven förståelse över de heliga skrifterna) och dagens barn (veta på förhand händelsernas utveckling i stort). Ja, vi höra icke natten eller mörkret till är icke i okunnighet om dessa ting, såsom förhållandet är med rena världsmänniskor och endast till namnet kristna); låtom oss alltså icke sova, såsom de andra (de endast till namnet kristna), utan låtom oss vaka (noga ge akt på tidens tecken) och vara nyktra (i vårt omdöme)." — 1 Tess. 5: 4—6.

"Men ett vare icke fördolt för eder, mina älskade, detta, att en dag är för Herren såsom tusen år, och tusen år såsom en dag." 2 Petri 3: 8, så måste en vecka vara sju tusen år, och Bibelns kronologi visar, att sex tusen år från Adam utlöpte 1872—1874 e. Kr., från vilken tidpunkt vi alltså är inne i det sjunde årtusendet.

Lagen föreskrev, att det skulle vara sex arbetsdagar och att den därpå följande dagen skulle vara en vilodag, helgad åt Herren och kallad Herrens dag. Enär lagen vidare är en förebild av det tillkommande goda (Hebr. 10: 1), följer därav, att sjunde tusenårsdagen är Herrens dag. I detta sammanhang är alltså Herrens dag de tusen år, under vilka Kristus regerar.

Att undersöka Bibelns tidsprofetior och kronologi är ett omfattande studium. För närvarande behandlar vi dessa ämnen i en följd av artiklar i Dagningen. Kan Bibelns tidpunkt för Adams skapelse fastställas —och avsikten med vårt studium är att visa att detta är möjligt — så kan också fastställas, när sjunde årtusendet från människosläktets begynnelse börjar. Mest överensstämmande med Bibeln har vi funnit det forskningsresultat vara, som visar, att sex tusen år från Adam utlöpte 1872—1874 e. k. Detta forskningsresultat bekräftas av antydningar i Stora pyramidens vid Gise konstruktion och måtten längs gångarnas i pyramiden golvlinjer. Vid denna tid måste alltså Jesu andra närvaro (parousian) ha börjat.

Det finns emellertid också andra sätt att avgöra, var vi befinna oss på tidens ström. Jesus sade, att "skörden" är innevarande tidsålders ände — Matt. 13: 39, grundtexten. Vete och ogräs skulle växa tillsammans intill skördetiden, men i skördetiden skulle de åtskiljas. Det är lätt att fatta av liknelsen, att vete representerar sanna kristna och ogräs endast till namnet kristna. Sedan 1874 har "skörden" pågått, varvid vete omfattat Skriftens sanningar under det att ogräset icke velat lyssna till dem.

Enligt Matt. 24: 45—47, grundtexten, skulle Jesus, sedan han återkommit, utvälja en medlem i sin församling, vilken skulle få i uppdrag att ge den rätta skrifttolkningen för den tiden åt dem, som trodde på hans ord. "Vem är nu den trogne och kloke tjänaren, vilken hans herre (Jesus) har satt över sitt husfolk (dem som tro på Guds ord) för att giva dem mat (rätt skrifttolkning) i rätt tid? Lycklig är *den tjänaren* [icke de tjänarna, pluralis], som hans herre [Jesus], då han har kommit [elthon, redan är (osynligen) närvarande], skall finna göra så. Sannerligen säger jag eder, att han skall sätta honom över alla sina ägodelar." — Matt. 24: 45—47, grundtexten. "Av deras frukt skolen I känna dem" — Matt. 7: 16.

A. K.

Broder Einar Dominique's tredje och sista tal vid Konventet i Tammerfors den 5 juli 1959.

Den siste fienden

"Såsom den sista fienden varder döden tillintetgjord — 1 Kor. 15: 26".

Det finns en fiende, som härskar över hela jorden mer än många andra, som människorna känner till. Denne fiendes namn är "DÖDEN". Det är icke en modern eller ny fiende, ty den har utplundrat människosläktet genom sekler och årtusenden, alltsedan vår stamfader Adams tid. Den gör sig förr eller senare påmind i vartenda hem. Om det är krig eller fred blir människovärlden alltid angripen av denne fiende. Det går icke att träffa någon överenskommelse md döden, ty denne fiende blir inte nöjd med mindre, än att dess offer blivit fullständigt besegrade. Om dödens offer är unga eller gamla, civila eller militärer, heliga eller grova syndare är saken densamma. Döden lämnar efter sig blödande och lidande hjärtan hos vänner, som försöker kämpa mot denne fiende, till dess också de dukar under för dess härjningar och överlåter åt deras vänner att sörja förlusterna. Vi är alla lika, när döden slår ned någon som vi älskar, utan åtskillnad, hjälplösa i vår sorg, såvida inte denna tvingar oss att vända våra hjärtan till Gud och söka tröst i hans underbara stora nåd i nödens tid. Den som vill förstå denne vår störste fiende, "döden", måste gå till Bibeln, ty endast där kan förklaringen erhållas. Paulus skriver i Rom. 5: 12:

"Därför är det så: Genom en människa har synden kommit in i världen och genom synden "döden", och så har "döden" kommit över alla människor, eftersom de alla hava syndat."

Paulus tänker härvid på Skaparens ord till Adam i 1 Mos. 2: 16 —17.

"Och Herren Gud bjöd mannen och sade: "Av alla andra träd i lustgården må du fritt äta, men av kunskapens träd på gott och ont skall du icke äta, ty när du äter därav, SKALL DU DÖDEN DÖ." (Döende dö).

Så är då döden uppenbarelsen av Guds vrede över en syndig värld. Döden är människans störste fiende och dess förbundskamrat är sjukdom och smärta. Många människor, och bland dem även du och jag, har frågat: "Skall döden alltid förbliva herre över mänskligheten?" Guds ord svarar:

"DÖDEN KOMMER ATT TILLINTETGÖRAS." —När och på vilket sätt?

I Upp. 1:18 säger Jesus att han har nycklarna till döden och dödsriket. Detta är både intressant och trösterikt att veta, ty när det är JESUS som äger nycklarna till dödsriket, så finns det ett starkt hopp för alla dem, som äro fängslade där, att bliva förlossade därur. Vår käre Herre Jesus som, utan betalning av något slag från människors sida, botade sjuka, gjorde spetälska rena, drev ut onda andar och uppväckte döda, han skall en dag bruka nycklarna till dödsriket, öppna portarna och försätta fångarna i frihet.

Detta härliga verk beskrives av Paulus i Apg. 25:15 såsom ett verk att de döda skola uppstå, både de som äro rättfärdiga och de som äro orättfärdiga. Genom sitt lidande, död och uppståndelse blev Jesus Herre över både döda och levande. (Rom. 14:9). Detta betyder, att vad som än kommer att ske med de döda, så är det Jesus som kommer att utföra det. De döda skola vända tillbaka. Detta såg Aposteln Johannes i sin syn på ön Patmos, och han skildrar den i Upp. 20:13, sålunda:

"Och havet gav igen de döda som voro däri, och döden och dödsriket gävo igen de döda, som voro i dem, och dessa blevo dömda, var och en efter sina gärningar."

De, som sålunda befriats från dödens välde, kommer att vägledas och prövas och dömas. Detta kommer att ske under den tidsperiod, som Ap. Petrus nämnde om i sin predikan, upptecknad i Apg. 3:12 —24. Det är:

"Vederkvickelsens eller Återställsens tider från Herren, i det att han sänder den Messias, som han har utsett åt eder, nämligen Jesus, vilken dock himmelen måste behålla intill de tider, då allt skall bliva upprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun."

Det är den tid, som vi kallar för "KRISTI ANDRA ANKOMST OCH NÄRVARO". Det finns olika tolkningar och åsikter om detta viktiga och härliga ämne. Några mena, att denna underbara händelse ägde rum på den första Pingstdagen, då den Helige Ande kom över lärjungarna. Andra påstår, att varje enskild syndares omvändelse till Kristus är en del av hans andra ankomst, så att, när slutligen alla blivit omvända till Kristus, så skall hans andra ankomst vara fullbordad. Man stöder sig därvid på Jesu ord i Matt. 28: 20:

"Och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände."

Det finns andra som tror att Jesus skall komma tillbaka såsom en människa och skall bliva igenkänd på märkena av spikarna genom hans händer och fötter samt på hans uppstungna sida, som han erhöll vid sin korsfästelse. Bibeln säger oss, att då Jesus uppstod från de döda, så var han icke längre en människa, utan en mäktig och gudomlig skapelse, "den osynlige Gudens avbild." (Kol. 1: 15). Han är därför, på grund av denna sin natur, osynlig för det mänskliga ögat, liksom Gud själv är osynlig. När Kristus kommer tillbaka måste vi därför söka att se honom genom Trons ögon. "Han är en levandegörande Ande", säger Paulus i 1 Kor. 15: 45, och Petrus säger i 1 Petri 3: 18: "Han blev dödad till köttet, men till anden blev han gjord levande." i Rom. 1: 20 läser vi:

"Ty hans osynliga väsen, hans eviga makt och gudomshärlighet hava ända från världens skapelse varit synliga, i det att de kunna förstås genom hans verk."

Här har vi nyckeln till att rätt kunna förstå betydelsen av Kristi andra ankomst och närvaro. Kristus är nu osynlig för det mänskliga ögat liksom vår himmelske Fader är osynlig. Kristi andra ankomst kan därför endast förstås genom de synliga ting eller händelser som

sker och som blivit profetiskt förutsagda, d. v. s. de tecken, som skola föregå Kristi andra ankomst och närvaros tid.

Vi tror t. ex. på Guds existens, inte därför att vi någonsin har sett honom personligen, utan därför att vi ser honom i hans verk. På samma vis har vi sett många tecken, som bekräftar att Kristus redan har återkommit för att förbereda Riket och utföra Återställelseverket. Bibeln lär oss att det finns en personlig djävul, men ehuru vi inte sett honom med våra naturliga ögon, så har vi dock sett resultatet av hans avskyvärda och onda inflytande. Ap. Paulus kallar honom i 2 Kor. 4: 4 för "denna tidsålders gud". I Efes. 2: 2 säger Paulus att Satan är "fursten över luftens härsmakt, över den andemakt, som nu är verksam i de ohörsamma." I Joh. 12: 31, 14: 30 och 16: 11 kallar Jesus Satan för "denna världens furste." Om vi tror på Bibeln, måste vi också tro att detta mäktiga väsen har, under sekel och årtusenden, utövat kontroll över människornas angelägenheter. Djävulen är emellertid fortfarande "den nuvarande onda världens osynlige regent." i 1 Petri 5: 8 läser vi:

"Varen nyktara och vaken. Eder vedersakare, djävulen, går omkring såsom ett rytande lejon och söker vem han må uppsluka."

Dessa ord säger klart vad Satans verksamhet på jorden består av, men i bokstavlig mening har ingen hört djävulens rytande såsom ett lejon.

— Men under Kristi närvaros tid kommer det att ske en stor förändring i världens nuvarande tillstånd. EN NY VÄRLDSORDNING KOMMER ATT INFORAS. Då skall Jesus Kristus bli Konungen, som besegrar "denna världens furste, Satan". I sin syn på ön Patmos såg Johannes hur Satan blev bunden. Vi läsa därom i Upp. 20: 1—3. Satans makt och inflytande i denna världen har icke varit mindre, därför att han varit osynlig. Tvärtom. Han har genom sin osynlighet varit i stånd till att utöva inflytande i denna världens rådsförsamlingar och i stor utsträckning styrt dessa. Jesus Kristi regering kommer också att vara osynlig under utövandet av jordisk verksamhet. "Han skall styra hedningarna med järnspira", läser vi i Upp. 2: 27 och 12: 5. "Men han skall döma jordens krets med rätt-

färdighet och folken med sin trofasthet", läsa vi i Ps. 96: 13, och icke med orättfärdighet, som Satan har gjort.

"Han måste regera till dess han har lagt alla sina fiender under sina fötter. Sist bland hans fiender bliver döden berövad all sin makt." (1 Kor. 15: 25—26).

Jesu andra ankomst gäller ett besök, som skall vara under 1000 år, Det är därför vi med rätta kan tala om KRISTI ANDRA NÄRVARO. Under denna Tusenårs-period, säger Bibeln, skall Kristus och hans församling regera över jorden. (Se Upp. 5: 10, 20: 4, 21: 1—5 samt Ps. 72: 2—8). Ändamålet med denna regering är att tillintetgöra "döden" och upprätta fred och rättfärdighet över hela jorden.

Det finns många profetior i G. T. som handlar om Jesu första ankomst och närvaro. Alla dessa blevo inte uppfyllda på en och samma dag som Jesus kom till jorden, utan det tog en viss tid. Så finns det även många profetior i Bibeln, som handlar om Kristi andra ankomst och närvaro, under de tusen åren. Men för att rätt kunna förstå dessa kräves ingående studier av Guds frälsningsplan, uppenbarad i Bibeln. Dock, hur underbart och klart blir inte vårt framtids-hopp, när vi fått lära känna Herrens plan med sin Skapelse genom Guds eget ord och icke genom religiösa dogmer och människogjorda teorier och trosbekännelser. De flesta kyrkor och samfund lärer, att det finns en himmel med sällhet och lycka för en liten utvald del av människorna. Alla övriga, den stora massan, de oräkneliga skarorna, hänvisar man till en plats som benämnes helvetet, men som enligt deras egen mening är ett pinorum, under oöverskådlig tid, utan något slut. Bibelns helvete är detsamma som graven, och dit komma vi ju alla förr eller senare. Man lärer fortfarande denna hemska lära med frejdigt mod, som icke är Bibelns lära och som står i strid med den rättfärdige Skaparens väsen. Och så säger man att dessa kyrkor och sekter skall genom sin missionsverksamhet frälsa eller omvända världen. Bibelns lära är den, såsom Ap. Jakob sade på apostla- och äldstemötet i Jerusalem, (se Apg. 15: 13—18):"

"Simeon har förtäljt, huru Gud först så skickade, att han bland hedningarna fick ett folk, som kunde kallas efter hans namn."

Detta var Evangelieålderns verk. Men Jakob fortsätter:

"Därmed stämmer ock överens, vad profeterna hava talat, ty så är skrivet: Därefter skall jag komma tillbaka och återuppbygga Davids förfallna hydda, ja, vad som därav har varit nedrivet, skall jag bygga upp, och så upprätta den igen."

Detta är vad som nu håller på att ske med Israel i Palestina, — ett mycket viktigt steg i profetiornas uppfyllelse. Men Jakob fortsätter:

"För att ock övriga människor skola söka Herren, alla hedningar som uppkallats efter mitt namn. Så säger Herren, han som skall göra detta, såsom han ock har vetat det förut av evighet."

Detta är Återställens tusenåriga verk. Vi ser nu klart, att trots en världsomfattande missionsverksamhet från alla kristna kyrkors och samfunds sida är det många flera hedningar i dag, än vad det var för hundra år sedan. Laglösheten förökas och omoralen växer på oroväckande sätt, särskilt bland den yngre generationen, men ändå hävdar man, att Kristendomen gör härliga framsteg. Sådana framsteg kommer i så fall från en kristendom *utan Kristus*. Jag vill inte klandra alla dem, som söker att sprida Kristi evangelium genom deras missionsverksamhet, tvärtom, men jag vill kraftigt betona, att den verkliga framgången för Kristi mission, den kommer först när Herrens rätta tid därför är inne, och den tiden är återställens tid, de tusen årens verk.

Under de senaste 50 åren har den kristna kyrkan ökat med c:a 14 millioner, men på samma tid har jordens befolkning ökat med 475 millioner. De protestantiska kyrkorna vinner varje år mellan en och två millioner människor. Men under loppet av ett år vinner de icke kristna religionerna 20—25 millioner. När det svenska Bibelsällskapet i år, 1959, firade sin årshögtid meddelades följande fakta:

"Bibeln är världens mest spridda bok och har översatts till 1.127 språk. Men det gäller endast delar av Bibeln, som regel N. T. eller evangelierna. Hela Bibeln finns endast på 215 språk."

Det är höga siffror, men kanske blir man ännu mera förvånad, när man hör att det finns ytterligare 1.500 språk och dialekter till vilka Bibeln ännu inte blivit översatt. Denna häpnadsväckande upplysning borde väl säga oss, att om världen i stort skall någon gång få höra om namnet — Jesus — som är det enda namn under himmelen bland människorna givet, i vilken frälsning kan erhållas, så måste Herren Gud använda andra medel för att nå människorna, än dem som de nuvarande missionssällskapen använder.

Hur orimligt ter sig inte då den lära, som de nuvarande kyrkorna och sekterna fortfarande förkunnar, att alla, som inte i denna tiden, d. v. s. innan deras dödsdag har kommit, avgjort sig för Kristus, skall kastas till ett evigt, ja, än mer, ändlöst pinohelvete. Jag tror att vår himmelske Fader har större kärlek till sina skapade varelser, än vad denna grymma läras förkunnare har.

Jakob sade ju, att efter det att Davids förfallna hydda blivit åter uppbyggd, så skulle ock övriga människor söka Herren. (Apg. 15: 16—18). Och den som skall utföra det verket är Herren själv, och det har han planlagt och vetat om förut av evighet.

I den underbara tid, som vi lever uti denna dag, då den ena geniala uppfinningen överträffar den andra, är det lätt att förstå, att Herren Gud kan begagna sig av dessa, om han så vill, när han på allvar skall omvända världen. Jag tror även att en del av de profetior, som vi förut har tolkat blott på ett symboliskt sätt, även kommer att få en bokstavlig uppfyllelse. Jag skall inte här och nu försöka att ge några detaljerade tolkningar härom, men vill uppmana alla, att vaka och spana alla dagar och i ljuset av Guds ord, söka bedöma det som händer i tiden. Dessa världshändelser kan icke betraktas såsom tillfälliga, eller att Historien upprepar sig själv. De äro i stället verkliga uppfyllelser av Bibelns profetior. Dessa profetiska uppfyllelser borde öka vår tro på att alla andra ting, som Bibeln förutsäger om den nära framtiden, också kommer att uppfyllas.

Vi bör också minnas, att Bibeln säger inte att Skaparen lovade våra första föräldrar en lycka och sällhet i himlen för de rättfärdiga och ett tillstånd av ändlös pina i helvetet för de orättfärdiga. Bibeln lär

att blott att ett litet fåtal av jordens många millioner människor skall komma till himmelen, men den lärar också att ingen enda skall komma att plågas i ett ändlöst pinohelvete. Bibeln innehåller både jordiska och himmelska löften för människorna.

Himmelska löften för den sanna församlingens medlemmar, de som troget intill döden här i tiden har följt i Jesu efterföljd.

Jordiska löften för hela det återställda människosläktet. När t. ex. profeten Mika profeterar om den återställda jorden och dess människor i sitt fjärde kapitel, — så läser vi i den fjärde versen:

”Och var och en skall sitta under sitt vinträd och sitt fikonsträd, och ingen skall förskräcka honom, ty så har Herren Sebaots mun talat,” —

då är det inte svårt att förstå, att profeten talar om det kommande tillståndet på *jorden*, — det återställda paradiset. Även de övriga profeterna talar om samma härliga tider. Vi läser t. ex. i Jes. 35: 10:

”Ja, Herrens förlossade skola vända tillbaka och komma till Sion med jubel. Evig glädje skall krönat deras huvuden. Fröjd och glädje skola de undfå, men sorg och suckan skall fly bort.”

Och profeten Jeremia säger i kap. 31: 15—17:

”Dina barn (som äro döda) skola vända tillbaka från sina fienders land (dödsriket).”

Bibeln har många härliga profetior om huru döden blir tillintetgjord. Dödsfångarna kommer att befrias av honom, som har nycklarna till dödsriket, vår Herre Jesus Kristus, när den rätta tiden därför är inne. Och det blir inte endast de rättfärdiga som skall befrias ur dödsfängelset, utan även de som varit ogudaktiga kommer att befrias.

I Jer. 38: 47 säger Herren genom profeten:

”I kommande dagar skall jag återupprätta Moab, säger Herren.”

Kap. talar förut om att Moabs folk var ett orättfärdigt folk. Samma sak var det beträffande Ammons barn, vilket framgår av Jer. 49: 6. Likaså var förhållandet med Elamiterna enligt Jer. 49: 35—37.

I Hes. 16: 53—55 säger Herren genom profeten:

"Därför skall jag också åter upprätta dem, Sodom med hennes döttrar, och Samaria med hennes döttrar, och de skola åter bliva vad de fordom voro."

Detta stämmer bra med Jesu ord till de "72" lärjungarna, och de instruktioner som Jesus lämnade dem, när han sände ut dem till att förkunna för människorna: "Guds rike är eder nära." Vi läsa i Luk. 10: 10—16:

"Men när I kommen in i någon stad, där man icke tager emot eder" etc. . . . "Jag säger eder att för Sodom skall på den dagen (tusenårsdagen) bliva drägligare än för den staden."

Jesu ord, — om att det för Sodom skall bli "drägligare" än för den staden, som förkastade vittnesbördet om Jesus och om hans rike, — tyder på, att det kommer att bliva en gradvis prövning av dessa, som inte förut hört om Jesus. När vi därför talar om "de yttersta dagarna", om "världens ände" o. s. v., så bör inte detta uppväcka rädsla och ångest. Nej, "den yttersta dagen" skall för hela världen bliva en frälsningens dag. Församlingen utgör ett undantag, den är en "parentes i Guds frälsningsplan, och den, — även kallad "Kristi Brud", är då redan bärgad och förlossad av sin himmelske Brudgum, genom den första uppståndelsen. Men den fulla segern över den "siste fienden — döden—", den kommer icke förrän slutet av de tusen åren har kommit.

Därom läser vi i 1 Kor. 15: 24 sålunda:

"Därefter kommer änden, då när han — Kristus — överlämnar riket åt Gud och Fadern, sedan han från andevärldens alla furstar och alla väldigheter och makter har tagit all deras makt"

och vidare i vers 28:

"och sedan skall Gud bliva allt i alla."

Då, först då är den *siste fienden*, "döden" besegrad och berövad all sin makt. Därom vittnar följande ord från 1 Kor. 15: 54, 58:

"Då skall det ord fullbordas, som står skrivet: "Döden är uppluskad och segern vunnen. Du död, var är då din seger? Du död, var är din udd? Dödens udd, det är synden och vad som giver synden makt, det är lagen.

Kristi Naerværelse

Den kendsgerning, at Guds underfulde frelsesplan nu kan kendes og forståes af Kristi ydmyge efterfølgere, er for mig et stort bevis på opfyldelsen af *Lukas 19: 12*, den højbårne mand der drog till et fjernt land for at få kongemagt, er nu vendt tilbage. Hans første gerning gælder ikke verden, men tjenerne.

De vågne tjener skulle erfare en særlig "salighed". De skulle sætte dem til bords, og blive vartet op af deres tilbagevendt Herre og Konge, ifølge *Lukas 12: 37*. Har vi erfaret dette? Har vi ikke åndeligt talt siddet ved et rigt dækket bord? Har vi nu også taget til os af disse herlige retter, tilegnet os dem; tygget dem godt så de er blevet en virkelig åndelig føde för os?

Da har vi heller ingen vanskelighed med spørgsmålet om Kristi nærværelse, for han ar jo selv vartet os op! Hvorledes? Gennem "Studier i Skriften". Denne underfulde harmoni i Bibelen skyldes ikke Broder Russells indsigt og begavelse, men den skyldes vor nærværelse usynlige Herre, der selv har lukket op, hvilket Broder Russell altid fremholdt, som den ydmyge tjener han var.

Broder Herman.

MEN GUD VARE TACK, SOM GIVER OSS SEGERN GENOM VÅR HERRE JESUS KRISTUS. ALLTSÅ, MINA ÄLSKADE BRÖDER. VAREN FASTA, ORUBBLIGA, ALLTID ÖVERFLÖDANDE I HERRENS VERK, EFTERSOM I VETEN, ATT EDERT ARBETE ICKE ÄR FAFÄNGT I HERREN."

A M E N.

Hemligheten i en regndroppe

Vi har alla sett en regndroppe falla. Ja, en regndroppe, vad betyder väl den? Varifrån kommer den och varthän går den?

Låt oss tänka att denna regndroppe faller från ett enda högt regnmoln på en klarblå västanhimmel. Den lilla droppen innehåller först och främst väte och syre, samt därtill med åtminstone små mängder av löst syre, kväve och ozon och möjligen atompartiklar, — partiklar från kosmisk strålning — från universum, antingen protoner eller småpartiklar från stjärnor eller möjligen båda delarna.

Väte — och syreatomerna som bildar själva vattnet i regndroppen, eller också naturligtvis droppen från en vattenkran, har sin egen historia. Det finns så många vattenmolekyler (H_2O) i en vanlig vattendroppe att det inte vore möjligt att räkna dem en och en eller tio och tio. En enkel beräkning visar att antalet väte — och syreatomer som rymmes i en regndroppe av normal storlek är ungefär tio tusen millioner, millioner, millioner. Detta skulle ge ungefär tre tusen millioner, millioner, millioner vattenmolekyler. Ja, det finns flera vattenmolekyler i en vanlig vattendroppe än det finns vattendroppar i alla hav på jorden.

Ett annat exempel, för att man delvis skall förmå fatta detta enorma tal, är följande: Antag att man på något sätt kunde märka eller markera alla molekyler i en viss vattendroppe, så att man kunde känna igen dem. Släpp sedan denna droppe i Atlanten eller Stilla Oceanen och blanda omsorgsfullt allt vattnet i alla hav på jorden. Efter denna grundliga blandning tar man ut en enda droppe av de välblandade havsmolekylerna. Hur många av de tidigare märkta molekylerna skulle det finnas i denna droppe av ungefärligen samma storlek? En enkel räkning ger till svar ungefär två hundra.

Det inses nu lätt att en vanlig regndroppe eller en droppe från en

vattenkran innehåller H O H-molekyler från alla världens oceaner och från alla flydda tidsåldrar. Det är både möjligt och troligt att några av de väte- och syreatomer som finns i vattnet i vårt blod har sköljt över däckets på Noas ark eller oupphörligt vandrat genom livscyklerna hos växter och djur alltifrån skapelsedagen, medan andra har helt nyligen lösgjorts från sitt bundna tillstånd som kristallisationsvatten i mineraler bildade i tidigare geologiska tidsåldrar.

Av de tusen billioner, billiarder molekyler i en enda vattendroppe kommer många att åter sammanträffa i små droppar, som bildats vid senare tillfällen. Det är emellertid högst osannolikt att, av alla de regndroppar som fallit sedan tidernas begynnelse, det funnits en droppe som innehållit exakt samma väte- och syreatomer som någon tidigare droppe. I den meningen har varje regndroppe som fallit varit en enhet i sig själv, skild från varje annan droppe, även om den ser likadan ut, har samma fryspunkt, samma kokpunkt, samma brytningsindex, samma ytpänning, täthet, etc.

Ingen regndroppe kan göra anspråk på att äga de atomer den innehåller. De beståndsdelar som den har i ett visst ögonblick har den rill låns, "återuppståndsna" från de en gång använda väte- och syreatomerna som förut funnits. Fallande från skyn som regn eller dimma, snö eller hagel formas och omformas dessa droppar under sin kretsgång, dock ständigt friska, då de på nytt bildas av det renade vattnet från fordom. Var har dessa molekyler varit? Varthän går de? Intet mänskligt förstånd kommer någonsin att förstå det.

Vårt mänskliga öga kan inte se de billioner, billiarder molekyler i en regndroppe, ehuru vi veta, att just dessa droppar innehåller själva grundämnet för allt biologiskt liv på jorden. Varför byggde den store BYGGMASTAREN just dessa regndroppar? Svaret är mycket påtagligt. Utan dessa små droppar eller deras förhållande till den nedstörtande formen av regn, skulle de stora vattenkretsloppen inte vara fullständiga och inget liv skulle kunna existera.

Detta känna vi från tingens mikroskopiska form och sätt, fastän vi aldrig skall förstå berättelsen om livets olika detaljer eller verksamheten av en enda liten molekyl.

Vi hoppas nu att en tanke eller flera har tagit form. Detta underliga komplex av atomer har inget slut. Människans kropp består av atomer, billioner, billioner och billioner sådana. Vartenda kärn i den mänskliga kroppen är ny till formen, men återuppväckt ur stoftet från en tidigare dag. Vad är det som förnyar den? Vad är det som gör den gammal? Sak samma vad vårt svar blir så går molekylerna och atomerna sin muntra väg.

Varför byggde den store BYGGMÄSTAREN detta egendomliga kärlsystem i den mänskliga kroppen? Det är sant att beståndsdelarna i den ha åtminstone delvis tjänat de stora livsperioderna av flydda tidsåldrar såväl som nuvarande och kommande sådana. Men varför denna form, hur tidlig den än må vara? Varför blev den inte formad till en "röksvamp" eller till ett högt och smärt träd?

Det behövs säkert inte stor förmåga att kunna med förståndets öga se, att den givna formen tjänar ändamålet med en plan och utan detta ändamål skulle det inte finnas någon anledning till någon form alls. Ja, om man betraktar denna tidliga form, delvis bestående av återuppväckta atomer från flydda tider, vad är det då som gör den ny och skiljer dessa från billioner andra former nedstörtade atomer, genom dagligt kretslopp, under tidigare förflutna tidsåldrar? Detta enastående förhållande kan inte komma från jorden allena. Detta i sitt slag ensamma förhållande är livets anda, planens oundgängliga ingrediens.

Den mänskliga formen är lik en regndroppe vid fullbordandet av Guds plan.

(Övers. från the Dawns julinummer 1959 av E. D.)

— — — — —

Ur psaltaren, psalmen 104, som är en "Lofsång till världens skapare", citera vi följande:

"Lova Herren min själ. Herre, min Gud, du är hög och stor, i majestät och härlighet är du klädd. Du höljer dig i ljus såsom i en mantel, du utspänner himmelen såsom ett tält. Du timrar av vatten dina salar, molnen gör du till din vagn, och du far på vindens vingar. Du gör vindar till dina sändebud, eldslägor till dina

Varför kommer Jesus åter?

Vi ha tidigare talat om tidpunkten för Jesu återkomst. Men varför kommer Jesus åter? För att förstå denna fråga, måste vi komma ihåg, att bibeln indelar tiden i tre huvudperioder, nämligen I — ”Den forntida världen” (2 Petr. 2: 5) från Adam till syndafloden; II — ”Den nuvarande onda tidsåldern” (Gal. 1: 4) från syndafloden till början av tusenåriga riket samt III — ”De kommande tidsåldrarna (Ef. 2:7(, som börja med Kristi regering på jorden i ”tusen år” (Upp. 20: 1—4) — Och ett vare icke fördolt för eder . . . , att en dag är för Herren såsom tusen år”. — 2 Petr. 3: 8).

Lagen är en förebild av ”det tillkommande *godä*” enligt Hebr. 10:1 och lagen föreskrev sex dagars arbete och vila på den sjunde dagen.

tjänare. Du grundade jorde på hennes fästen, så att hon icke vacklar till evig tid . . . Du gjorde månen till att bestämma tiderna, solen vet stunden för sin nedgång. Du sänder mörker, och det bliver natt, då komma alla skogens djur i rörelse, de unga lejonerna ryta efter rov och begära sin föda av Gud. Solen går upp, då draga de sig tillbaka och lägga sig ned i sina kulor. Människan går då ut till sin gärning och till stt arbete intill af-tonen.

Huru mångfaldiga äro icke dina verk, o Herre. Med vishet har du gjort dem alla. Jorden är full av vad du skapat. . . . Alla väntar de efter dig, att du skall giva dem deras mat i rätt tid. Du giver dem, då samla de in, du upplåter din hand, då varda de mättade med goda håvor. Du fördöljer ditt ansikte, då förskräckas de, du tager bort deras ande, då förgås de och vända åter till sitt stoft igen. Du sänder ut din ande, då varda de skapade, och du *förnyar jordens anlete*.

HERRENS ÄRA FÖRBLIVER EVINNERLIGEN.”

Eftersom en dag är för Herren som tusen år, så är sex dagar = sex tusen år. Den sjunde tusenårsdagen är en större sabbatsdag och benämndes av Jesus som den yttersta dagen eller 'den sista dagen' i en vecka om tusen år. Efter denna yttersta eller sista dag följa nya veckor om sju tusen år i all evighet, — de kommande tidsåldrarna.

I sitt tal till atenarna sade Paulus bl. a. att Gud fastställt en dag (tusen år lång) då han skall 'döma världen' med *rättfärdighet*, genom en man som han har bestämt härtill; och han har åt alla givit en bekräftelse härpå, i det att han ar låtit honom uppstå från de döda — Apg. 17: 31. Petrus sade, att Jesus kommer tillbaka med "tider av vederkvickelse" med andra ord, han kommer tillbaka för att införa rättfärdighet och frid på jorden — Apg. 3: 20. Andra skriftställen visa, att Jesus — på den yttersta dagen — ej före och ej efter de tusen åren, skall uppväcka människorna från döden, såväl rättfärdiga som orättfärdiga, till människor igen och ge dem tillfälle till evigt lyckligt liv på jorden — Joh. 6: 39. Jesus återkommer icke för att bränna upp den bokstavliga jorden och förgöra människosläktet. Allt skall bliva upprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun — Apg. 3: 20, 21. Genom att Namnkyrkan försummat att aktge på det profetiska ordet kommer "Herrens dag" "såsom en tjuv om natten" för de flesta kristna. De veta intet av förrän nuvarande samhällsordning sammanstörtar. Det som av dessa tidigare bedömts som villfarelse, enär det ej stämt överens med den gängse kristna uppfattningen, väcker nu till eftertanke, och ett ivrigt studium av den gudomliga tidsåldersplanen igångsättes. Bibelns böcker öppnas, vederkvickelsens tid är inne. Endast i början och i slutet av Evangelieåldern är Jesus närvarande på jorden. Under Evangelieåldern har Gud uttagit blott en liten skara människor, Jesu sanna efterföljare, vilka tillsammans med Jesus få regera över jorden nästa tidsålder. Till denna skara sade Jesus, "Jag går bort för att bereda eder rum (i himmelen). Och om jag än går bort för att bereda eder rum, så skall jag dock *komma igen* och taga eder till mig" — Joh. 14: 2—3. Ingen har således gått till himmelen *före* Jesu återkomst.

Å. B.

EN SANNINGENS HÄROLD
OCH KÄR BRODER

Carl Emil Carlsson

MÄNSBYN

har lämnat oss och den stridande församlingen på jorden och förenats med den triumferande församlingen i himmeln för att skåda Jesus sådan han är.

Vår hänsovne broder föddes i Månsbyn den 18 juli 1879 och avled på Kalix lasarett den 9 juni 1959 i en ålder av nära 80 år. Han övertog fädernegården hösten 1900, men i juni 1903 for han till Kiruna och vistades där som gruvarbetare till april 1905. Han var gift två gånger, första gången i sju år med Ida Vilhelmina Morin och efter hennes död andra gången med Anna Viktoria Strömbäck under ett lyckligt äktenskap, som räckte i 33 år. Båda hustrurna voro från Månsbyn. År 1946 överlämnade han gården till sonen Henning efter att ha varit hemmansägare i Månsby under 46 år.

Broder Emil kom i kontakt med Sanningen redan på våren 1911 och omfattade den allt sedan med stor kärlek och elig nitälskan. Sedan han den 21 sept. 1951 drabbades av en olyckshändelse, vistades han för det mesta på sitt rum, sysselsatt med bibelstudium och brevskrivning samt spridning av sanningslitteratur. Han ägde en äkta krist-

lig karaktär och mycket god kunskap i Guds ord och Sanningen. Därför var han också en god, kärleksfull och trofast broder. Dagningens verksamhet omfattade han under sin hälsas dagar med mycket stort intresse på olika sätt.

Sommaren 1952 lärde jag personligen känna broder Emil, under den resa som jag och min hustru Godha, i sällskap med syster Hanna och broder Sandblom, gjorde genom mellersta och norra Sverige. Vi fingo då ett välsignat avbrott i vår resa genom vistelsen i vår broders hem och bevarar därifrån i våra hjärtan ett oförgätligt minne av vår käre broder Emil.

Tack käre broder för dina många kärleksfulla och uppmuntrande brev, som Du har sänt mig, manande mig att inte förtrötta i tjänsten för Herren och för bröderna. Tack även för Din offervillighet. Väd Du kunde det gjorde Du.

"I ringa ting har du varit trogen, jag skall sätta dig över mycket, gå in i din Herres glädje." Matt. 25: 19—23).

Osökt kommer i mina tankar psalmistens ord från Ps. 84: 6—8 sålunda:

"Saliga äro de människor, som i dig hava sin starkhet de vilkas håg står till dina vägar. När de vandra genom Tåredalen göra de den rik på källor, och höstregnet höljer den med välsignelser. De går från kraft till kraft, så träda de fram inför Gud på Sion."

Broder EINAR.

Meddelande

I själva presslägningsögonblicket ingick underrättelse om att vår kära och Sanningen hängivna syster, Fru Hildur Nordsjö, fått hembud. Hon avled lördagen den 15 augusti 1959. Saknaden bland hennes efterlämnade make och barn, liksom alla de Sanningens vänner, som lärt känna henne, särskilt från många "Stævnen" vid Slusemöllen i Danmark, är mycket stor, men återseendets hopp står kvar.

En utförlig minnesruna kommer i Dagningens nästa nummer.

Red.

Resebrev

Den 3 juli 1959 flög jag med planet från Stockholm till Tammerfors, för att delta i de finska vännernas konvent, som hölls i Tampere den 4—5 juli. Vännerna Kari Saarinen och Heiena Berghäll mötte mig på flygplatsen i T. och förde mig per bil till det kära hemmet vid Käpytie 46, där Br. Wäinö och Syster Saara Berghäll togo emot och förplägade mig på ett gästfritt och kärleksfullt sätt. Det var för mig en stor glädje att än en gång få återse dessa kära vänner och alla dem, som besökte deras hem.

Konventets första dag var den 4 juli och inleddes med ett hjärtligt och allvarligt hälsningstal av äldstebroderern Otto Järvinen. Sedan följde tal av bröderna K. J. Aaltonen, Lenni Liiro. Broder Liese var förhindrad att närvara, men hade intalat ett föredrag per "band", som föredrogs av Br. Solo Nurminen från Helsingfors. Detta föredrag var baserat på ämnet "störst av dem är Kärleken" och ämtat ur 1 Kor. 13:de kapitel. Därunder betonades att kärleken var någonting som vida översteg både kunskap och offer. Br. Liesi yttrade bl. a. följande:

"Vi har alla olika åsikter om Guds planer, och kanske de kan vara riktiga, men om vi äro små och ödmjuka, framställer vi dem försiktigt och äro alltid villiga att lyssna till vad andra har att säga. Vi måste undvika all dispyt. Gud kommer nog att göra allting kart för oss, om vi äro ödmjuka. Den, som älskar, vet, att just när det gäller åsikter, måste man ge efter, vara tyst och lyssna. Kärleken har inte bråttom, ty Guds vilja kommer alltid att ske." etc.

Broder Aaltonen talade om Kaleb enligt Josua 14: 8, 9, 10 och framhöll betydelsen av att äga en tro som består provet. Br. A. yttrade bl. a.:

” Vilken lycklig man var inte Kaleb, som redan under sin livstid fick veta, att han var Guds gunstling, därför att han följde Gud troget. I vår moderna tid behöva vi ha en stor tro på Gud. Kaleb deltog inte i det motstånd och kritik, som riktades mot Guds anordningar, och var aldrig avogt stämd mot Gud under hela ökenvandringen. För honom hände allting i överensstämmelse med hans tro, ty Gud lönar alltid dem, som följer Honom. Vi måste komma ihåg principen: ”Såsom du tror, så sker det.” Vad var det som gjorde Sakarias stum? Det var otro. Vad var det som fyllde Marias och Elisabets hjärtan med pris och lovsång? Det var tro. Sakarias skulle ha kunnat deltaga i deras lovprisande, om inte otro hade avslutat hans läppar. Vilken lärdom. Ack, om vi kunde lära oss att ha förtroende till Gud. Låt oss hålla oss långt borta från allt tvivel. Låt oss vara starka i vår tro på Guds löften.” etc.

Konventets andra dag var söndagen den 5 juli 1959. Den började med morgonandakt, som leddes av den unge brodern Matti Mattila. Hans ansikte strålade av glädje över den Sanningens kunskap, som han ägde i sitt hjärta, men säkerligen också av glädjen att även att se sin unga hustru vara med och dela hans glädje. Br. M. var nämligen nygift. — Sedan följde tal av br. Solo Nurminen, varefter det vidtog ett mycket uppbyggligt vittnesbördsmöte, med mycket livligt deltagande av många bland mötesdeltagarna. — Under pausen kl. 13—14 utspisades mötesdeltagarna av smörgåsar och kaffe samt mjölk. Följde så uppbyggliga inspirerande tal av bröderna Lennart Liiro och Gunnar Nyholm från Helsingfors samt br. Tapiaro. Slutligen höll avslutningstalet av br. K. J. Aaltonen. Konventet stod under ledning av den eldige äldstebroder Oscar Nurmi, som i hjärtliga ordalag avtackade broder Einari för dennes besök vid konventet, vilket blivit till stor uppmuntran och uppbyggelse för de finska vännerna. Undertecknad höll tre föredrag, ett på lördagen och två under söndagens möten. Det första föredraget handlade om ”Att vänta”. Det andra hade till ämne: ”Betydelsen av Kristi andra ankomst och närvaro i vår tid”. Det sista föredraget handlade om ”Den siste fiende

den”, och kan läsas å annat ställe i detta nummer av Dagningen.
Som tolk åt mig tjänade broder Gunnar Nyholm på ett mycket kunnigt och förtjänstfullt sätt, inte blott vid översättningen av mina föredrag från svenska till finska språket, utan även att för mig översätta även delar av brödernas föredrag från finska till svenska språket. Dessutom var såväl br. Nyholm som även syster Helena Berghäll mig till stor hjälp vid de många samtal som ägde rum mellan mig och vännerna under hela konventet.

Broder Ahonen från Åbo höll även ett varmhjärtat tal under söndagens möte. Många hälsningar framfördes till konventet från olika håll av vänner i Skandinavien, varvid särskilt märktes ett telegram från vännerna i Silkeborg i Danmark.

Det gavs flera tillfällen för mig att uppbygga deltagarna med sång och musik. Jag sjöng även flera gånger den sången, som handlar om Guds stora nåd och ränslösa kärlek, som återfinnas här nedan:

HALUAN LAULAA JUMALAN ARMOSTA

Hän antaa ja antaa ja antaa jälleen.

(Ruotsinkielestä / Suomen — kiellemme kääntänyt 4.7.1959
Helena Berghäll, Tampere.) *Veli Einari Dominique.*

Kun taakkani painaa, niin armonasa kasvaa,
kuntyni on raskas, hän voimaa antaa,
ja ahdingon tullen on rakkaus suuri
ja koettelemuksissa rauhaa hän suo.

Refr.: On rajaton rakkaus ja ääretön armo,
sen voimaa ei ihminen tutkia voi,
niin aarteista, kalleista, loputtomista
hän antaa ja antaa ja antaa jälleen.

Kun voimme ehtyy ja rakkaus pettää,
vaikk' matkamme päätäkään vielä ei näy,
kun loppuneen tuntemme voimavaramme,
on Isämme armo vasta alussaan.

Oi, sulle mä sydämeini avata tahdon
ja uskossa vastaanottaa lahjasi,
ja toisille antaa, mitä enemmän annan,
sen runsaampi mulle on siunausten vuo.

Ovanstående sång, som sjungits under konventet i Tammerfors den 4—5 juli 1959 och även under konventet i Danmark, av broder Einar Dominique, har hämtats ur Einar Ekbergs Amerikarepertoar. Här följer den svenska texten:

Han ger mera nåd, när min börda blir större,
när arbetet växer, mer kraft han betar,
vid ökade trångmål Hans kärlek fördubblas,
när prövningar möta sin frid Han mig ger.

Kör: Hans kärlek är gränslös, Hans nåd är oändlig.
Hans kraft ingen människa utforskat än.
Ty av sina väldiga, eviga skatter
Han giver och giver och giver igen.

När allt vad vi ägt utav mod synes svika,
när kraften är tömd, fastän dag ej är slut,
när vi har nått botten av tillgångar egna,
vår Fader då endast begynt att ge ut.

O Jesus, för dig vill jag öppna mitt hjärta,
i tro ta emot av de skatter du ger,
och sedan ge ut, ty ju mera jag giver,
så strömmar välsignelsens flod ännu mer.

Sången ord är översatt till finska språket av Helena Berghäll. En mäktig andlig atmosfär präglade samvaron under hela konventet. Detta avslutades på sedvanligt sätt med bön och tacksägelse, samt vänternas defileringsförbi de aktivt medverkande bröderna och systerarna, varunder sjöngs den gripande sången: "Gud oss lede tills vi möts igen." — —

Efter konventet inbjöds jag att gästa syster Alli K. i Viiala under tre dagar tillsammans med syster Ali L. från Helsingfors. Det blev för mig tre oförgätliga dagar omväxlande med biestudier och studier i finska språket. Syster Ali L. var en god instruktör och jag fick av henne en god inblick i den finska grammatiken, som jag tycker är ganska svårlärd. Syster Alli K. utförde "Marta"-sysslorna på ett pärdels skickligt och kärleksfullt sätt.

Torsdagen den 9 juli hade Tammerforsvännerna inbjudit mig till ett avskedsmöte, som hölls i vännerna Berghälls hem. Detta möte blev rikt på andlig uppbyggelse och stämning. Genom sångerna, bönen och vittnesbörden av flera bland mötesdeltagarna erforo vi alla på nytt

sanningen av innehållet i Dav. 133 psalm: "Se huru gott och ljuvligt det är, att bröder bo endräktigt tillsammans." Jag höll ett kort föredrag över ämnet "Tiden är kort", baserat på 1 Kor. 7: 29—31. Som tolk tjänade nu broder W. Saarinen på ett utmärkt sätt. Vännernas glädje och tacksamhet för mina försök att uppmuntra dem under de fyra årliga besöken i Tammerfors, som jag med Guds hjälp gjort, framfördes på ett gripande sätt av den äldste bland bröderna, broder Otto Järvinen. Med utgångspunkt från Apg. 20:de kapitel erinrade br. J. om det som församlingens äldste i Efesus kände, när de togo farväl av Paulus, "sörjande mest för det ordets skull, som han hade sagt, att de icke mer skulle få se hans ansikte." (Apg. 20: 25 och 38).

Följande dag, fredagen den 10 juli lämnade jag Finland per flyg från Tammerfors till Stockholm, med stor saknad i mitt hjärta efter de kära vännerna i Finland, men även med många nya erfarenheter och stor tacksamhet till Gud för de rika välsignelser av olika slag, som han slösat på mig och vännerna i Finland under mitt besök där.

— — —

På Bromma flygplats mötte mig Br. Anders och förde mig i bil till syster Julia K. och de kära vännerna vid Skaldevägen 7 i Bromma. Uppbyggliga och uppmuntrande samtal om Dagningens verksamhet fördes i en äkta broderlig anda och förståelse för Sanningsbudskapets spridning. Jag sov sedan gott under den följande natten i det gästfria hemmet. Följande dag fortsatte jag min hemresa till Jönköping, dit jag anlände på aftonen, mycket glad att åter vara hemma, men också tacksam till Herren Gud för att jag fått nåd att uträtta några små ärenden åt min Himmelske Fader.

— Referatet från konventet i Tammerfors har blivit ofullständigt på grund av att jag icke haft tillgång till anteckningarna angående de flesta talarnas föredrag. —

Under tiden den 31/7 till den 11/8 har jag varit på resa bland Sanningens vänner i Danmark och även deltagit i det "sista Staevnet på Slusemøllen" den 1—6 aug. Ett utförligt referat därom kommer i Dagningens nästa nummer.

Broder Einar.